

politisk Moral, om man var i Stand til at stille sig i det ene Tilfælde som i det andet.

Vi haabe jo fra vor Side i Salen, at det Forslag, den høje Regering har fremsat, i en ikke alt for fjern Fremtid maa blive ophøjet til Lov, men saa komme vi til det Spørgsmaal, om Folketinget dermed er færdigt med sine Krav til Statsbanerne, og om man saa mener, at alt er gjort, hvad der er tilstrækkeligt til at opnaa Balance paa Statsbanernes Regnskab. Nej, paa ingen Maade. Vi have endda langt betydeligere Krav at stille. Vi mene, at Statsbanernes Udgiftsbudget bærer en stor Del af Skylden for det slette Resultat, Statsbanedriften giver, at der paa en Mængde vigtige Omraader baade med Hensyn til Personale og Materiel maa kunne indføres endogsaa særlig gennemgribende Beparelser. For at jeg ikke skal blive misforstaaet, ønsker jeg dog for mit Vedkommende at sige følgende: Den Kommission, der blev nedsat i 1898, kunde jo meget vel opfattes som en Anklagekommission mod de danske Statsbaner. Den blev nedsat under en mod Statsbanedriften særlig ugunstig Vind: i det første Aar efter Gentoftulykken, som havde oprevet, rystet Befolkningens Sind og havde givet Vind i Sejlene til alle de Anklager, som i Tidens Løb havde ophobet sig over for vore Statsbaner. Statsbanedriften sad paa Anklagebænken i Kommissionen. Jeg tør nu ikke sige, at denne Undersøgelse blev ført efter de allerbedste Mønstre, paa ingen Maade. Det synes os vanskeligt her i Landet at komme til en Kommissionsbehandling af den Art, som de engelske og tyske Enquêtes, ved hvilke man trænger ud i selve Livet, ud til at faa Udtalelser af de direkte interesserede frem for Kommissionen. Men alligevel vil et Blik paa Kommissionens Sammensætning vise, at den talte adskillige af de af begge Tings Medlemmer, som i længst Tid og i stærkest Grad havde beskæftiget sig med Statsbanedriften og optraadt som de skarpeste Anklagere mod den. Paa den anden Side vare Statsbanerne repræsenterede i Kommissionen gennem nogle af deres dygtigste Embedsmænd. Vi andre Dilettanter, ny i alle disse Spørgsmaal, gjorde os Umage for som upartiske, samvittighedsfulde Jurymænd at høre paa begge Parter og derefter fælde vor Dom. Jeg vil da sige dette, at Resultatet af Kommissionsbehandlingen ikke var ugunstigt for den danske Statsbanedrift, ikke med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de Ydelser, Statsbanerne præstere, staa i Forhold til, hvad Befolkningen kan kræve.

Jeg tror, at vi, der nu i tre Aar sad i Kommissionen og som havde Lejlighed til baade gennem Skrifter og ude i selve Livet at sammenligne vor Jernbanedrift med Driften andetsteds, kom til det Resultat, at vor Statsbanedrift i Forhold til, hvad Befolkningen betalte derfor, ikke stod tilbage for andre Landes. Det gælder f. Eks. med Hensyn til Toghastighed, Togenes Præcision, Personalets Kvalifikation, vort Materiels Beskaffenhed og Renholdelse og Vedligeholdelse; alt det kan meget vel lade sig se ogsaa i den internationale Sammenhæng. Saa langt bestod altsaa Statsbanerne Prøven paa en ret fyldstgørende Maade. Men komme vi saa til den anden Side: til hvad det koster, tror jeg nok, Kommissionen kom til det Resultat, at det der langt fra var saa tilfredsstillende. Det syntes os, at der baade med Hensyn til Personalet og til Materiellet er store Skrøbeligheder i Ledelsen. Vi tro, at der er Ødselhed med Personel og en Ødselhed, ikke saa meget med Hensyn til det Materiel, der er, men med Hensyn til den Maade, hvorpaa det anskaffes og anvendes, med Hensyn til Statsbanernes Bygge- og Ingeniørarbejder. Hvis Styrelsen der følte sig mere ansvarlig i økonomisk Henseende, vilde den kunne opnaa bedre Resultater. Der er Medlemmer her i denne Sal, som under Lønningssagen gav dette det ganske naturlige Udtryk, at de krævede en ny Organisationslov for Statsbanedriften. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) gav saaledes dette et meget prægnant Udtryk. Det var et meget naturligt Udtryk, men om det egentlig var adækvat, sætter jeg dog et Spørgsmaalstegn ved. Jeg vil nemlig sige, at man meget vel kan forstaa, og det ikke blot paa Grund af de særlig saa beklagelige personlige Forhold, at det ikke har været muligt for den nu fungerende Trafikminister at fremsætte Forslag om en Organisationslov, men at han ogsaa materielt vilde have Ret til over for den store Splidagtighed, der var inden for Kommissionen paa dette Punkt, at tage sig Betænkningstid, inden han fremsatte Forslag, der greb saa dybt ind i hele Statsbanernes daglige Liv og Virken, og endvidere, at naar man ser lige paa Tingene, saa vil der nok være visse Forhold, der vanskeligt kunne ordnes uden Lov, men der er maaske andre, mere betydelige Ting, der meget vel kunne gøres administrativt. Jeg tror, man vil trænge til en Lovordning, saa snart det gælder at komme bort fra